

Naše vesnice SVĚRADICE

Vážení občané,

Dovolte mi, abych Vás seznámil s činností obecního úřadu a prací zastupitelstva, které se sešlo 21. dubna 2005 na 17. veřejném zasedání a 29. června 2005 na 18. veřejném zasedání.

Byla schválena změna územního plánu, týkající se pozemku 75/5 z pěší stezky na místní komunikaci nemotoristickou zklidněnou. Stezka se rozšíří o část pozemku č. 76/1, kterou obec koupila z důvodu lepšího přístupu na stavební parcelu č. 75/8. Tato parcela byla prodána manželům Prokopiusovým na stavbu rodinného domku.

Obec finančně podpořila několik sportovních akcí. Jednalo se o turnaj starých gard, turnaj v nohejbale a přejezd lávky. Chtěl bych poděkovat všem pořadatelům těchto akcí.

Svazek obcí Radina obdržel první splátku za prodej pátečního plynovodu od Jihočeské plynárenské. Tato částka byla rozdělena mezi jednotlivé obce, podle předem dohodnutého klíče. Na naší obec vyšla částka 41 000,- Kč. Peníze byly začleněny do rozpočtu.

Zastupitelé snížili od července nájem z místní hospody a to z původních 6 600,- Kč měsíčně na 3 000,- Kč.

V nejbližší době budou na návsi umístěny dvě mapy. Jedná se o mapu značení cyklotras a mapu regionu Prácheňsko.

Z Městského úřadu v Horažďovicích přišla nabídka pro občany. Jednalo se o umístění dozimetrů na měření radonu v rodinných domcích. I když měření je zdarma, přihlásil se pouze jeden trvale bydlící občan a jeden chalupář.

Na revitalizaci krajinného útvaru Kostelík jsme dostali z celkové částky I. etapy 360 000,- Kč dotaci, z programu Leader, ve výši 226 000,- Kč. Na realizaci byla podepsána smlouva s dodavatelem a v současné době probíhají domluvené práce.

Pokryvačská firma Rostislava Konšela z Horažďovic nám provedla opravu krovu a výměnu střešní krytiny na garážích za obecním úřadem. Na tuto akci jsme dostali dotaci 100 000,- Kč.

Pravidelně je sečena zeleň na obecních plochách i v lesích kolem stromků.

Odběry pitné vody, které se provádějí několikrát do roka, byly vždy bez závad.

Chtěl bych upozornit občany, kteří ještě nezaplatili vodné za minulé období, že ho mohou zaplatit v kanceláři OÚ.

Na závěr bych chtěl všem školákům popřát hezký zbytek prázdnin a všem občanům příjemné prožití Bartolomějské pouti. Zároveň zvu občany na plánovanou zastupitelstva letošního roku a to 20. 10. a 15. 12. 2005.

Vladimír Smítka, starosta obce

NAŠI JUBILANTI

V měsících červenci, srpnu a září oslaví nebo již oslavilo významná jubilea několik našich spoluobčanů. Přejeme jim hodně zdraví a pohody do dalších let!

Červenec

Buzín František	1. července	60 let	Větrovcová Anna	20. července	85 let
Turková Marie	12. července	72 let	Straňáková Věra	21. července	66 let
Brož Bohuslav	19. července	62 let	Hrabák Jiří	22. července	73 let

Srpen

Kovářík František	1. srpna	60 let	Červený František	25. srpna	67 let
Janda Josef	4. srpna	61 let	Pleyer Gerhard	27. srpna	65 let
Panuška Bohuslav	7. srpna	78 let	Krliš František	27. srpna	64 let
Smíšková Marie	12. srpna	74 let	Větrovcová Milada	28. srpna	65 let
Panušková Marie	22. srpna	75 let	Broučková Marie	31. srpna	71 let

Září

Kandr Václav	4. září	72 let
Šajánek Stanislav	6. září	69 let
Smitková Marie	8. září	68 let
Chalušová Božena	16. září	82 let
Hausnerová Ludmila	17. září	63 let
Větrovec Václav	17. září	63 let

Forejtová Miloslava	20. září	69 let
Straňák Tomáš	21. září	68 let
Zdeňková Václava	27. září	61 let
Petschová Květoslava	29. září	65 let
Forejt Václav	30. září	74 let

jka

BLAHOPŘEJEME NEJSTARŠÍM ČERVNOVÝM JUBILANTKÁM

Františka Bukovanová

Dne 17. června 2005 se naše občanka paní Františka Bukovanová dožila 90 let. Jak všichni víme, žije v domácnosti se synem Karlem, který se o ni dobře stará. Největším potěšením paní Bukovanové jsou její dvě vnučky Jiřinka a Verunka, dcery syna Jiřího a snachy Helenky.

Paní Bukovanová se narodila v roce 1915 v Rozsedlech na Šumavě. Měla šest sourozenců. Od svých patnácti let se musela, jak to bývalo tehdy běžné, sama živit. Sloužila u sedláků, později pracovala v Kašperských Horách v továrně na výrobu kočárků. Když se rodina její sestry, se kterou žila, přestěhovala do Babína, dojížděla pracovat do strakonické Zbrojovky. V roce 1952 se provdala za pana Karla Bukovana ze Svěradic, soukromého zemědělce. Po kolektivizaci zemědělství pracovala v JZD v živočišné výrobě až do odchodu do důchodu. Se svým mužem prožila 34 let společného života, ovdověla v roce 1986. Paní Bukovanová je typickým příkladem české pracovitě maminky, která celý svůj život zasvětila práci a péči o rodinu. Přejeme jí, aby pokud jí to zdraví dovolí, se mohla ještě dlouho těšit se svými drahými.

paní Františka Bukovanová

paní Anna Karhánková s pravnučkou Deniskou

Anna Karhánková

Dne 25. června 2005 oslavila paní Anna Karhánková 95 let. Přes časté zdravotní problémy, spojené s věkem, má pořád dobrou náladu a chuť k životu. Tu jí jistě dodává i její malá pravnučka Deniska. V současné době se paní Karhánková zotavuje v Horažďovické nemocnici z operace kyčelního kloubu. Přejeme jí brzký návrat domů.

Poděkování patří oběma rodinám za péči o jejich maminky. Víme, že na děkování nečekají. Málo je ale těch, kdo se ve zdraví a soběstačnosti dožijí vysokého věku. A kdo z nás by nechtěl prožít stáří doma, uprostřed láskyplné péče svých dětí.

maš (podle informací rodin jubilantek)

V nouzi poznáš přítele

Po svém příchodu na velkoborskou faru v roce 1991 jsem při rozhovorech s různými lidmi dost často slyšel dvě jména: pan Rajtmajer z Chanovic (uznávaný léčitel) a pan Smitka ze Svěradic (známý oblastní historik). Časem jsem měl tu čest poznat je i osobně a navázat přátelství – a oba mi velmi pomohli – oba už nejsou mezi námi – a na oba s velkou vděčností vzpomínám.

O panu Rajtmajerovi jsem často slyšel, ale ještě jsem ho osobně neznal. Až na jaře, v roce 1993, asi půl roku po mé zlomenině nohy v krčku a následné operaci, když po všech rehabilitačních cvičeních jsem stále měl velké problémy s chůzí a v hlavě s „broukem“, který mi do ní nasadil jeden mladý pan doktor na sušické chirurgii, když mi důvěrně sdělil: „Víte, ono je to špatně zoperováno, chtělo by to předělat.“ – tak tedy to bylo tak asi v polovině dubna 1993, krátce po poledni, najednou zvonek. Jdu otevřít. Před dveřmi chlap jako hora. Koukám na něj a on na mne. On si myslel, že ho znám a já ho osobně neznal – až když po chvíli na sebe vzájemného koukání řekl: „Já jsem nějaký Rajtmajer.“ – byl jsem jak se říká doma. Kdo to je velký Rajtmajer, to jsem už věděl a tak říkám: „Pojďte dál!“ On říká: „Já nemám čas, jsem v práci, jdu z oběda.“ Jak jsme tak stáli ve verandě, řekl mi: „Postavte se tady!“ A on se postavil za mne, chvíli tam stál, aniž se mne dotýkal a pak řekl: „Jděte!“ – a šel jsem – bez berlí jsem hezky kráčet – v noze byla síla a dobře sloužila. Pak jsem jel na náboženství do Pačejova a večer jsem se již zase belhal o berlích. Takže účinek jeho léčebného působení byl sice krátkodobý, ale zvedl mne psychicky – dokázal mi, že problém není v kostech, ale ve svalech – a tak mne povzbudil, že má cenu dále cvičit.

Když jsem tak po léčebném působení pana Rajtmajera tak pěkně bez problémů a bolesti kráčet po verandě fary, říkám: „Já bych Vás, pane Rajtmajer, potřeboval mít takhle za zády pořád. A na to on říká: „Stejně účinky jako já, má voda z kotoušské Kloubovky. Lidé ani neví, co tu mají, jaký je to drahocenný poklad. Dobré je přidat ji tak 2 až 3 litry do vany a máte výbornou léčebnou koupel.“

Asi po týdně, bylo to v pátek večer přijdu z kostela a maminka mi hlásí: „Byl tady ten tvůj známý a přinesl ti kanistr vody z Kloubovky. Takže velký pan Rajtmajer nejen léčebnou vodu doporučil, ale také sám ji osobně doručil. A tak na pár léčebných koupelí bylo vystaráno. Jak jsem se později dozvěděl, za láskyplnou péči a pozornost pana Rajtmajera, jsem vděčil panu ing. Šmrhovi, tehdejšímu předsedovi Zemědělského družstva Velký Bor. Ten řekl slavnému léčiteli Rajtmajerovi, zaměstnanci tohoto družstva, při nějakém rozhovoru: „Ty léčíš lidi z celého světa a našemu faráři nepomůžeš.“ A pan Rajtmajer pomohl. Velké díky!

A v tom družstvu a potom při různých příležitostech jsem poznal pana Smitku. Obdivoval jsem jeho znalosti z historie zdejšího kraje a širokost záběru jeho zájmů a co všechno stihl vyzkoumat, po archivech zjistit, napsat, zorganizovat, uspořádat a i vlastníma rukama udělat. Dost často jsem za ním chodil pro radu, poučení a pomoc v duchu známého rčení latiníků: *Historia magistra vitae* – Historie učitelka života. Aby člověk zamířil správným směrem do budoucnosti, měl by znát nejen přítomnost, ale také i minulost. Aby člověk mohl dobře působit v tom či onom místě, není na škodu, ba je dobře a velice žádoucí, znát historii – minulost toho místa. Tím člověk získává k tomu místu i správný vztah – ví čeho si má vážit, z čeho vycházet, kam směřovat a na čem může a má stavět. A jistě i na základě toho všeho byl pan Smitka takový správný patriot (vlastenec) v tom nejlepším slova smyslu a zvláště jeho krásný vztah k rodné obci Svěradice byl opravdu příkladný a i pro mne inspirující. Byl hrdý na svou vesnici, na její historii, v které stále bádá a nové poznatky odhaloval a vše památné a úctyhodné se snažil uchovat a ještě něco pěkného k tomu přidat – ve smyslu moudrého úsloví: Aby i po nás něco pěkného a dobrého zůstalo.

Jako správce farnosti, jako křesťana, mne zvláště dělala radost jeho péče o křesťanské dědictví otců: krásně opravené kříže v samotných Svěradicích i jejich okolí, krásně opravená kaplička sv. Anny na návsi – venku i uvnitř – opravené a nově postavené kříže na návrší Kostelíku a potom chlouba Svěradic a jeho krásně opravená a upravená kaple sv. apoštola Bartoloměje. A o „dědictví otců“ se nejen pečlivě staral a také se snažil k němu ještě něco důstojného a pěkného přidat, o čemž svědčí nově postavená kaplička sv. Václava v jubilejním roce 2000.

Pro mne jako faráře bylo velkou pomocí i radostí, že mne na různé církevní slavnosti zval a se mnou jejich termíny a průběh dojednával. Tady si mohu jen povzdechnout: Jak pěkně, lehce a s radostí se mi chodí tam, kde o mne stojí, kam mne pozvou – a jak těžko se chodí tam, kde o mne nestojí, kde člověk se musí doslova vnučovat a přijetí doprošovat a kolikrát potom vše sám zařídit a připravit. Jo to ve Svěradicích to bylo jiné – tam mne zatím vždycky (na pouť a jiné slavnosti dlouho dopředu pozvali se mnou projednali a dojednali a potom vše vzorně připravili).

A na závěr malou vzpomínku na velkou pomoc v době, kdy mi zrovna nebylo moc do zpěvu. Začátkem října 1999 jsem převzal do správy farní kostel sv. apoštola Bartoloměje v Kvášňovicích. Takže Svěradice i Kvášňovice jsou po této stránce „příbuzné“ – mají stejného hlavního patrona – a tady v okolí pak ještě Komušín a Maňovice – a tak zase jako každý rok jsou přede mnou čtyři svatobartolomějské poutě: Svatého Bartoloměje je 24. srpna a pouť se slaví nejbližší neděli (většinou po tomto svátku). Poněvadž jsem na to sám, musím si to rozdělit a začít už v sobotu, letos 27. srpna: Maňovice 11.00 h. a Komušín 18.00 h. Potom přijdou nedělní poutní „bartolomějské“ slavnosti ve Svěradicích v 9.30 h. a pak v Kvášňovicích v 11.00 h. Tolik aktuální informace a již se zase vracím ke vzpomínce.

Na jaře 2000, po projednání na příslušných místech, začaly některé úpravy v interiéru kvášňovického kostela z důvodů nových bohoslužebných předpisů, vyplývajících z 2. vatikánského koncilu. Bylo třeba pořídit nový oltář „čelem k lidu“ a tomu pak přizpůsobit prostor kolem něho. Z tohoto důvodu bylo přistoupeno i k přemístění náhrobních kamenů, které byly přistaveny a skobami přichyceny k zadní a boční zdi presbytáře-kněžiště (prostoru, kde se pohybuje kněz). A pak přišlo „udání“ a následná pro mne velice nepříjemná jednání na různých úrovních. Kromě jiného i pro mne nelichotivá a neobjektivní celostránková reportáž v Klatovsku. A pak napjatá jednání na státních úřadech a různé inspekce v samotném kostele – tehdy ještě za účasti pracovníků okresu, památkářů, Státní památkové inspekce, Ministerstva kultury, Ministerstva vnitra a dalších. Bylo to velice ožehavé a musím přiznat, že mi nebylo zrovna moc dobře – hrozilo, že budu obviněn z porušení zákona o památkové péči. Někteří účastníci těchto jednání vykládali tento zákon proti mně, jiní v můj prospěch.

V podstatě šlo o to, zda předmětné náhrobní kameny byly pevnou součástí stavby kostela (pak jsem neměl právo je přemístit), a nebo pohyblivou-mobiliářem (v tom případě jejich přemístěním nebyl zákon porušen.) A tu jako posel dobrých zpráv – vpravdě jako záchrana v nouzi veliké – mně navštívil pan Smitka a ze svého bohatého historického archivu mi přinesl dvě cenné stránky formátu A4: Zápis z roku 1942 o vyzdvžení předmětných náhrobních kamenů z podlahy kvášňovického kostela a jejich následném umístění u zdi kolem presbytáře. Tudíž toto jejich umístění nebylo prokazatelně původní. Tento historický dokument měl vekou zásluhu na tom, že nakonec vše dopadlo dobře. Pane Smitka, ještě jednou velké díky. Pán Bůh vám to odplatí!

Říkali naši předkové: Když je nouze nejvyšší, Boží pomoc nejbližší – a nebo někoho pošle, kdo pomůže. A když je už řeč o Bohu, ani na toho bychom neměli zapomínat a možná se alespoň trochu – a čím více tím lépe – zajímat i o tak cenný historický pomáhající dokument jakým je Bible. Je to slovo Moudrosti, které dává návod na řešení i těch nejsložitějších životních problémů. Svátý apoštol Bartoloměj i tuto Moudrost tak cenil, že pro Ni a za Ni dal i svou kůži. A nemůžeme udělat nic lepšího, než když z této „starobylé“ Knihy-Bible budeme čerpat nejvyšší moudrý návod na prožívání přítomnosti i plánování budoucnosti. Historia magistra vitae – historie učitelka života. Ale aby nás mohla historie učit, musíme se o ni zajímat a hlavně ji znát.

P. Stanislav Bušta

Školní rok 2004/05 v Mateřské škole Svěradice

Na začátku prázdnin, bych Vás chtěla informovat o činnosti mateřské školy ve školním roce 2004/05.

Tento rok byl hlavně ve znamení personálních změn. V říjnu 2004 vystřídala kuchařku paní Kamilu Marcovou, která odešla na mateřskou dovolenou, paní Jarka Větrovcová. Po 30 letech strávených ve svěradické škole, odešla do důchodu paní Věra Jedličková ze Slatiny. Její místo zastala paní Helena Bukovanová.

Přihlášeno k docházce bylo v tomto školním roce 20 dětí ze Svěradic, Slatiny a Velkého Boru. Z tohoto počtu nás opustí 7 předškoláků, kteří začnou docházet do základních škol v Horažďovicích a v Chanovicích. Matky 4 dětí zapsaných do školky pobírají rodičovský příspěvek a proto podle zákona mohou jejich děti docházet do MŠ pouze 5 dní v měsíci.

Výchovná práce i nadále vycházela z Výchovně vzdělávacího programu, který nám ponechává prostor pro tvůrčí práci. Můžeme reagovat na konkrétní podmínky školy, všešlé situace a přizpůsobovat předškolní výchovu a vzdělání svým představám.

Docházka dětí kolísala hlavně v měsíci únoru a březnu, protože i nás postihla chřipková epidemie, kterou prostřídali plané neštovice. V říjnu se naši školáčky podíleli na vítání amerických potomků svěradických rodáků. Obdrželi jsme řadu dárek, poštou nám přišlo z Ameriky překvapení k Mikuláši i vánoční dárky. V květnu jsme si připravili besídku pro maminky k jejich svátku, na začátku června jsme si zajeli na výlet do horažďovického bazénu a přírodovědné stanice, což mělo u dětí velký úspěch.

Na závěr bych ráda poděkovala obecnímu úřadu za spolupráci, rodičům za pomoc při brigádách na školní zahradě a také panu Jiřímu Bukovanovi, který se ochotně ujal role neplaceného údržbáře v objektu školy.

Všem čtenářům a dětem přeji pohodové prázdniny a ve zdraví prožitou dovolenou.

Nad'a Kučerová, ředitelka MŠ Svěradice

školáčky MŠ ve Svěradicích s Nad'ou Kučerovou a Helenou Bukovanovou

PROČ NESMÍME ZAPOMENOUT NA MILADU HORÁKOVOU?

V roce 2004 by novelizován zákon o státních svátcích a památných dnech. Den 27.červen byl vyhlášen Dnem památky obětí komunistického režimu. Tohoto dne, tedy 27. června roku 1950, byla na nádvoří pankrácké věznice v Praze popravena oběšením Dr.Milada Horáková, česká právnička a bývalá poslankyně České strany národně socialistické.

Kdo byla tato žena? Kdo je vinen její popravou? Jaký je odkaz její oběti pro současnost a budoucnost? Mám před sebou spoustu materiálů, které se zabývají odpověďmi na tyto otázky. Jsou jasné, přesvědčivé, ale zároveň znepokojující. Proč? Odpovědí je současná podpora našich občanů straně, která si ve svém názvu ponechala název, který každý přemýšlející člověk musí stavět na roveň zločinu.

Každému totalitnímu režimu se nejlépe manipuluje s občany nevědoucími a ani netoužícími se dovědět pravdu jak o historii, tak i o současnosti a o smyslu života vůbec. Čtyřicet let pravda o politických procesech padesátých let přežívala jen doma uvnitř rodin. Nám dětem se říkalo: "Nikde o tom nemluv nebo nás zavou." A my jsme to pak opakovali i svým dětem. Že se dělo něco hrozného a nelidského mnozí věděli, mnozí tušili. Podrobnosti celé pravdy vyšly najevo částečně v roce 1968 a úplně po roce 1989.

Kdo tedy byla tato žena? Narodila se 25. 12. 1901 v Praze. Po otci zdědila nejen smysl pro vlastenectví, ale i energičnost, píli a samostatné myšlení. Měla dva sourozence, kteří začátkem první světové války zemřeli takřka v jeden den na infekční spálu. Vystudovala práva na Universitě Karlově v Praze. Vedle studií se starala po smrti matky o 16 let mladší sestru Věru. Po promoci se v roce 1927 provdala za Ing.Bohumila Horáka. Spolu s manželem byli praktikující členové československé evangelické církve. V roce 1933 se do spokojeného manželství narodila dcera Jana. Až do roku 1940 pracovala M.H.na Ústředním sociálním úřadu Hlavního města Prahy, velmi se angažovala zejména v prosazování sociálních práv žen. Stala se členkou a funkcionářkou České strany národně socialistické. V roce 1939 se zapojila do protinacistického odboje "Věrní zůstaneme". V srpnu 1940 byla spolu s manželem zatčena gestapem,vězněna na Pankráci, pak v Malé pevnosti Terezín. V Drážďanech je odsouzena k osmi letům káznice, poté co prokurátor pro ni navrhl trest smrti. Až do konce války byla uvězněna v ženské káznici v Aichachu u Mnichova. V květnu roku 1945 se vrací do Prahy a stává se členkou ústředního výboru Čs. strany národně socialistické a poslankyní Národního shromáždění, předsedkyní Rady čs. žen a místopředsedkyní Svazu osvobozených politických vězňů. Po únorovém převratu roku 1948 odešla z politického života, vzdala se poslaneckého mandátu. V září 1949 byla zatčena a ve vykonstruovaném politickém procesu odsouzena za údajnou velezradu a špionáž k trestu smrti oběšením. Nezákonný rozsudek byl zrušen 3. 7. 1968, soudní rehabilitace byla však vzhledem k následujícímu vývoji provedena až v roce 1990. Manželovi Milady Horákové se před zatčením podařilo uprchnout, dostal se přes hranice a žil pak ve Spojených státech. Zemřel v říjnu roku 1976. Sestra Věra a dcera Jana žijí.

Milada Horáková

V dějinách České republiky to byl jediný případ, kdy totalitní státní moc odsoudila k smrti ženu a matku. Žádost o milost odmítla odsouzená podat, sepsali a poslali ji za ni její otec a sestra. Prezidentu Gottwaldovi přišly také žádosti o milost od světových osobností mezi nimiž byl i Einstein, a Churchill. Větší váhu pro zamítnutí žádosti ale měly desetitisíce rezolucí a podpisů od českých občanů, kteří žádali pro zrádce trest smrti. Do těchto nenávisných postojů zatáhl režim i školní děti. Do soudní síně svázely denně autobusy stovky dychtivých "diváků", žádajících trest nejvyšší. Noviny, rozhlas, celý národ byl nadšen odhalením zrádců. Přesto, že tyto procesy byly dirigovány z Moskvy a za osobní účasti a dohledu sovětských poradců, tehdejší postoj vlastního národa je burcující i pro dnešek. Celkem bylo v tomto procesu od 31. května do 8. června 1950 odsouzeno 13 "zrádců". Trest smrti dostali kromě Milady Horákové ještě štábní kapitán SNB Jan Buchal, bývalý majitel dolů Oldřich Pecl a novinář Závěš Kalandr. K doživotí byli odsouzeni 4 lidé, těžké tresty kolem 20 let a více dostalo 5 lidí. Tehdejší ministr spravedlnosti komunistů Rudolf Slánský byl za dva roky nato odsouzen vlastní stranou rovněž k trestu smrti.

V osobě Milady Horákové byly k smrti odsouzeny vlastnosti, které komunistickému režimu nejvíc překážely: úcta k pravdě, osobní statečnost, čínorodé sociální citění, náboženské přesvědčení, vzdělání, vlastenectví, obětavost, bystrost a neúplatnost. Její osud nebyl jen mučednický, ale svým způsobem vítězný. Nedala se na útěk, nenechala se donutit ke lži a přetvářce, zachovala věrnost náboženské víře i vlastní lidské důstojnosti. V době od 24. do 27. června napsala jedenáct myšlenkově významných dopisů, které podle svého posledního přání chtěla předat své rodině. To samozřejmě nebylo dovoleno. Nesměla ani naposledy obejmout nikoho ze svých drahých, kteří se s ní přišli večer před popravou rozloučit. Dopisy "vystopovala" a rodině předala až v r. 1990 tehdejší ministryně spravedlnosti Dagmar Burešová. Poslední dopis, psaný bezprostředně před popravou je tohoto znění: "Jsem pokorná a odevzdaná do vůle Boží. Tuto zkoušku mi určil a já jí procházím s jediným přáním, abych splnila zákony Boží a zachovala své čestné lidské jméno. Neplačte! Neteskněte moc! Je to takhle lepší, než pozvolna umírat. Dlouhou nesvobodu už by moje srdce nevydrželo. Ptáci se už probouzí. Začíná svítat. Jděte na louky a do lesů. Žijte! Žijte! Jděte do borů, dívejte se na krásné a všude budeme spolu. Dívejte se na lidi kolem. Nejsem bezradná a zoufalá. Nehraji. Je to ve mně klidné, poněvadž mám klid ve svém svědomí.

Vaše, jen Vaše Milada.

Urna s popelem se ztratila, v roce 1989 byl na vyšehradském hřbitově zřízen alespoň symbolický hrob.

Použité zdroje: Seminární práce Terezy Černé 4. roč. r. 2003, V.Šlajcht - Internetový polit. denník Neviditelný Pes, Deník Bohemia čl.z 27. 6. 2005 Neteskněte moc, MF Dnes 5. 5. 2004 čl.Jar. Šebka. Moje noviny.cz - čl.Radka Gálise.

Cesta Amerikou a návštěva patnácti národních parků (12)

Posledním národním parkem, který jsme navštívili na naší toulce Amerikou byl Mesa Verde v Kolorádu. Nejzajímavější atrakcí tohoto parku jsou skupiny 3 až 6 úzkých, vysokých kamenných obydlí, nalepených na sebe a pocházejících údajně z 13. století. Domy jsou vybudovány pod obrovskými převislými balvany a nejsou z náhorní plošiny viditelné. Těchto osad (puebel) je pod plošinou několik a přístup k nim je mnohdy velmi obtížný.

Na území parku se v průběhu miliónů předcházejících let několikrát vystřídala pevná zem s mořem. Když se terén naposledy zvedl, došlo k vyvrásknění mnohvrstevnému masívu hornin, který se dnes tyčí v podobě tabulové hory s mírnými jižními svahy do výšky přes 2500 metrů nad úroveň hladiny vzdáleného Tichého oceánu.

Řeky, přitékající z tehdy vznikajících Skalnatých hor, prořezávaly do pískovcové horniny četné kaňony. Prosáklá voda, která v zimě zamrzla, vytvořila ve stěnách soutěsek četné výklenky a jeskyně. Vítr přinášel další písek, který se na povrchu náhorní plošiny postupně napěchoval ve vrstvu úrodné sprašové půdy. Na ní se pak již uchytila vegetace a vzniklo to, co Španělé později označili názvem „Mesa Verde“, tedy „zelený stůl“, vlastně tabulová hora porostlá zelení.

Když sem před asi 1500 lety přišli první Indiáni, našli tento „stůl“ ideálně „prostřený“. Půdu tehdy ještě neobdělávali, ale živilo se lovem a sbírali všechny plody, které jim příroda sama nabízela. Pod deskou stolu objevili ve skalních výklencích a jeskyních chráněná místa, jako stvořená pro vybudování bezpečných obydlí. Jistě netušili, že tato skalní sídla budou v našich časech velkou turistickou atrakcí.

Kolem roku 1200 n.l. se Anasaziové začali stěhovat do skalních výklenků, děr a jeskyní. Pro

ochranu si začali stavět nadzemní stavby, jejichž stěny byly uplácány ze směsi jílovité hlíny a slámy. Tyto stěny byly posléze nahrazeny kamenným zdivem, jež lépe odolávalo povětrnostním vlivům. Tak vznikala první malá puebla (osady). Přístup ke kamenným přístřeškům z náhorní plošiny byl někdy krkolomný. Do skály byly vytesány mělké stupínky jako schody a člověk se musel stále přidržovat rukama skalních stěn. Ale pohled a prohlídka puebla nám vynahradila nepohodlný přístup. Všechny přístřešky působily velice tajemně. Není ale známo proč a za jakých okolností byla tato velkolepá skalní sídla pouze po 100 letech opuštěna, ani kam Anasaziové odešli. Teprve kolem roku 1870 objevili tato místa první běloši a v roce 1906 bylo toto území prohlášeno Národním parkem. OSN vyhlásila „skalní obydlí“ v Mesa Verde za součást kulturního dědictví lidstva a historickou památkou celosvětového významu.

Po prohlídce Mesa Verde jsme se vydali napříč přes Spojené státy zpět na východ. Zajímavé zastavení jsme měli v Kansasu, kde byl u dálnice poutač: Navštivte Wilson, České hlavní město Kansasu. Tak jsme tam odbočili. Bylo to malé městečko, ve kterém bylo velké a zajímavé muzeum plné vzpomínek na české přistěhovalce, kteří se zde usadili kolem roku 1860. Přes sto let tato velká budova sloužila jako Český klub, slavily se zde dožínky, české vánoce a české svatby. Ještě donedávna byl v městečku český řezník, který prý dělal výborné jitrnice. Ale všeobecně zájem mladých lidí o vlast praprarodičů a o české zvyky upadá a tak je z budovy už jenom málo navštěvované muzeum.

Na závěr několik statistik:

Za 33 dní jsme ujeli 16400 km. Projeli jsme 21 států a navštívili 15 Národních parků. Největší dojem na nás udělaly Grand Canyon a Mesa Verde a nejvíce se nám líbil Bryce Canyon. Celá cesta byla bezproblémová a setkali jsme se s mnoha příjemnými a ochotnými lidmi. Jedním z největších zážitků bylo poznání jak velikou a rozlehlou zemí Spojené státy jsou.

BARTOLOMĚJSKÁ POUŤ VE SVĚRADICÍCH

PROGRAM:

PÁTEK 26. 8.

- 16.00 FK SVĚRADICE - TJ KASEJOVICE (fotbal minižáci)
- 17.30 SG SVĚRADICE - ČALOUN TEAM (fotbal starých gard)
- 20.00 DISKOTÉKA – přísálí KD

SOBOTA 27. 8.

- 10.00 – 20.00 ukázka letecké techniky na letišti za obcí, směr Velký Bor, podle počasí možnost letu
- 13.00 FK SVĚRADICE - SOKOL MALÝ BOR (fotbal muži – IV. třída)
- 15.30 FK SVĚRADICE - FK STAFIN HOLÝŠOV (fotbal dorost - KSD)
- 20.00 TANEČNÍ ZÁBAVA – sál KD – hraje SAFÍR

NEDĚLE 28. 8.

- 9.30 MŠE v kostelíku sv. Bartoloměje
- 10.00 – 20.00 ukázka letecké techniky na letišti za obcí, směr Velký Bor, podle počasí možnost letu
- 10.00 – 17.00 vyhlídkové jízdy koňským spřežením p. Dufka
- 16.00 FK SVĚRADICE – SOKOL VEŘECHOV (fotbal muži – OP)

Mnoho pouťových atrakcí p. Třísky ze Strakonice

LETNÍ SPORTOVNÍ AKCE VE SVÉRADICÍCH

Na přelomu června a července se v naší obce konalo několik sportovních akcí, které určitě zpestřily a obohatily letní měsíce jež jinak moc příjemného, co se týká počasí, nepřinesly. Tyto akce ukázaly, že i v tak tzv. malých vesnicích se dají pořádat velké podniky, které přilákají spoustu místních i přespolních lidí a zprjemní jim tak prožití těchto dovolenkových dnů. Musí se vždy najít skupina nadšenců, která je ochotna vzít pořadatelsví do svých rukou a do své režie a nebojí se riskovat. Takoví lidé jsou pro každou vesnici přínosem a je dobré, že ve Svěradicích se najdou a dokážou pro lidi něco udělat.

Memoriál Františka Kozlíka

Dne 23. června se ve sportovním areálu FK Svěradice uskutečnil 8. ročník fotbalového turnaje starých gard, který již druhý rok nese, na památku velkého sportovce, občana Svěradic a kamaráda název, „Memoriál Františka Kozlíka“. Turnaje se zúčastnilo 6 mužstev a zápasy se odehrály jak na hlavním, tak i na tréninkovém hřišti. Zúčastněná mužstva měla ve svých kádrech spoustu hráčů, kteří ještě aktivně fotbal provozují a tím pádem jednotlivá utkání nabídla velmi kvalitní podívanou a celková sportovní úroveň této akce byla opravdu velmi vysoká. Po organizační stránce proběhlo vše rovněž bez závad a turnaj tak po sérii šesti zápasů ve skupinách, dospěl k zápasům o umístění a vyvrcholil samotným velkým finálem, do kterého se k naší obrovské radosti probjovala domácí stará garda. V tomto nejdůležitějším duelu bylo mužstvo SG Svěradice šťastnější a v dramatickém souboji ve kterém rozhodovaly až závěrečné penalty, porazili SG Hrádek u Sušice poměrem 2:1. Po dlouhých osmi letech se naši fotbalisté opět mohli radovat z vítězství na tomto podniku a měli tak důvod k mohutným oslavám.

Celkové pořadí turnaje: 1. **SVĚRADICE**
2. HRÁDEK u Sušice
3. DOUBRAVICE

4. KATOVICE
5. VELKÉ HYDČICE
6. KASEJOVICE

Nohejbalový turnaj

Dne 11. července se uskutečnil nohejbalový turnaj trojic za účasti dvanácti mužstev ze Svěradic a okolí. Vzhledem k tomu, že tento den probíhalo v našem regionu několik dalších podobných akcí (malá kopaná, nohejbal, volejbal apod.), byla účast poměrně vysoká a co je nejdůležitější, byla i velmi kvalitní. Od prvních zápasů odehraných ve skupinách se začal rýsovat malý okruh favoritů a tato mužstva se pak opravdu probjovala až do závěrečných bojů. Jako největší aspirant na vítězství byl od začátku označován tým Horažďovic, který šel do tohoto turnaje ověncen řadou prvenství z podobných akcí a jeho hráči měli zkušenosti i z organizovaných nohejbalových soutěží. Ten také své ambice v jednotlivých zápasech potvrzoval a celkem bez problémů se probjoval až do závěrečného finále. Tam se proti němu postavil tým, který nebyl zpočátku tak favorizován, ale jeho výkony postupně rostly a nakonec se k překvapení všech ocitl až na vrcholu. Toto mužstvo se do turnaje přihlásilo ve složení: Petr Löffelmann, Lukáš Petřík, Milan Šmrha – poslední jmenovaný se však hned při svém prvním vystoupení zranil a v dalších zápasech ho nahradil Václav Kandr starší a vedl si opravdu znamenitě. Tato trojice svými výkony překvapila sama sebe, všechny přítomné, ale nejvíce asi borce z Horažďovic, kterým ve finále štědrila prohru v poměru 2:1 na sety a stala se šampionem celého tohoto zdařilého podniku.

Vše proběhlo bez sebemenších závad a oslavy vítězství trvaly do pozdních nočních hodin.

Přejezd lávky

Dne 18. července proběhl další ročník tzv. „lávky“ a i tato akce byla hodně zdařilá, za velké účasti jak samotných aktérů (závodníků), tak i přihlížejících diváků. A bylo opravdu na co se koukat! Samotný přejezd lávky, jež byla velmi umně vybudována na hasičské nádrži, byl velmi náročný a poskytl velké množství krkolomných pádů a skoků do ne zrovna čisté vody, ale také několik neuvěřitelně zručně dokončených přejezdů. V dramatickém finále pak opět exceloval pravidelný vítěz této akce, Daniel Martínek, který si vedl opravdu mistrovsky a lávku by snad dokázal přejít i se zavázanýma očima. Na druhém místě skončil Marek Doubek a na bronzovém stupínku se umístil Filip Prokopius. Pak ještě následovaly další doprovodné disciplíny jako přejezd lávky na trakaři, přechod nádrže na vodních lyžích a přetahování lanem.

Hlavní organizátor nohejbalu a přejezdu lávky Václav Prokopius

Události, zajímavosti, střípky.....

- Dvě družstva našeho Sboru dobrovolných hasičů se v červnu zúčastnila soutěže ve Slatině, pořádané ke stému výročí založení jejich sboru. Pan Josef Smitka je autorem publikace Historie obce Slatina, vydané k tomuto výročí
- Poslední den školního roku, na zahájení prázdnin a pro radost, se tradičně konaly soutěže dětí na místním hřišti, příznivé počasí přálo i v podvečer na opékání párků na ohýnku
- Paní Božena Švejdová z Plzně, rodačka ze Svěradic, poskytla obci Svěradice 15 000,- Kč na zakoupení stromů k ozelenění Kostelíka. Velice děkujeme za velkorysý dar
- Druhou sobotu v červenci se na místním hřišti uskutečnil nohejbalový turnaj. O týden později přejezd lávky na kole a na trakaři přes požární nádrž. Poděkování patří pořadateli panu Václavu Prokopiusovi a jeho kolektivu za uspořádání zábavných programů, kterým i počasí bylo nakloněno
- Příznivci automobilového sportu se mohli 30. července potěšit podívanou na soutěž RALLY AGROPA s rychlostní zkouškou přes naši obec
- Plánovaná I. etapa obnovy zeleně na Kostelíku byla zahájena začátkem srpna
- Výstava náčiní našich předků pana Josefa Smitky v kadovské tvrzi má otevírací dobu:

Út – Pá	13.00 – 18.00 hodin
So – Ne	9.00 – 11.00 13.00 – 18.00 hodin
- Místní letiště VOD bude od srpna intenzivněji využíváno novým pronajimatelem k pohybu letadel pro zemědělskou a sportovní činnost
- Velký letní podvečerní vítr ulomil vršek od májky
- 28. srpna zveme na Bartolomějskou pouť
- Mše svatá se bude konat u kapličky sv. Václava na Kostelíku (při nepříznivém počasí v kostelíku sv. Bartoloměje) dne 28. září v 16.00 hodin

kolektiv

HOVORY NA LÁVCE

Za časů našich babiček a dědů bývaly zvykem tak zvané hrátky.

To se po práci, a to polní nebo u dobytka, sešlo pár sousedů na popovídání co se stalo v obci, komu pošla kráva, kdo dobře nakoupil na trhu a podobně. V zimě se sedělo za kamny, v létě pak na lavičkách. Ty byly většinou kamenné a téměř u každé chalupy.

Z této doby se v ústním podání dochovaly různé příhody, někdy humorné, někdy strašidelné.

Tak například jedna hospodyně na dotaz jaká byla úroda a kolik mají na poli paňáků žita, chytře odpověděla: „Já vím hodně, můj ví víc“, nebo když někde byla slepice k obědu, říkalo se: „Buď stůně sedlák, nebo stonala slepice“.

Tradice těchto hrátek se obnovuje. Sice zmizely kamenné lávky, ale nahradily je pohodlné židle v místní hospodě, kde se část občanů schází. Také na hřišti se objevují skupinky, většinou té mladší generace.

Ale ten správný babinec, kde se můžete svěřit se vším, co vás těší, trápí, co vám nejvíce leze na nervy nebo co se povedlo, je právě teď, v letních měsících, na lávce před 'Pečánkoc'.

Tam se můžete vypovídat a to bez přetvářky, tajemného mlčení, bez pocitu, že některá z přítomných bude mít radost z vašich problémů a neúspěchů. Tam se dozvíte kdo má nejhezčí kytky za oknem i v zahrádce, recept na skutečně nejchutnější kuře jaké se dá vykouzlit k nedělnímu obědu, o tom, jak pěstovat zeleninu, kolik se kde narodilo králíčků, vylíhlo kuřátek i kolik práce dá třeba jen jeden roj včel. Povídá se o tom, kdo má jaké neduhy, koho bolí kolena a jak to nejlépe léčit. Na 'přetřes' přijdou i dávné lásky i vzpomínky jak z malých děvčátek vyrostly slečny a kam až je osud zavál.

Padnou stížnosti na ne vždy plnou peněženku, kdy si řadu věcí nemůžeme koupit i když bychom je potřebovaly.

Proberou se události z obce, co nového se připravuje a co bychom řešily, kdyby se dalo na naše slova.

Protože všechny účastnice pracovaly v menším či větším kolektivu, vzpomíná se na to dobré i zlé, na veselé i smutné příhody co se při práci přihodily.

Hezky se to sedí a povídá. Problém je, že ty roky moc a moc rychle utíkají. A tak si všichni přejme, aby jich v pohodě prožitých bylo ještě hodně.

mav

PŘÍPRAVA NA SEZÓNU 2005/2006

Ihned po posledním mistrovském zápase sezony 2004/2005 začala prakticky příprava na další ročník a to tím, že jsme provedli dlouho připravovanou údržbu hrací plochy. Vyšlapaná brankoviště byla vyspravena položením nového trávniku, který se odkrajoval vedle hřiště při podélné zadní pomezni čáře. Tato operace se nepovedla tak úplně podle našich představ, ale přesto se stav prostorů před oběma brankami výrazně zlepšil a jistě se ještě dále vylepší dalším postupným přísíváním. Dále byl proveden chemický postřik celého hlavního hřiště, kde se za poslední rok značně rozšířil výskyt jitrocele a dalších nežádoucích plevelů. Tuto akci provedla firma AGROPA Pačejov a dnes můžeme ze stoprocentní jistotou říci, že postřik splnil svůj účel. Po posekání trávniku můžeme konstatovat, že tráva výrazně zhoustla, plevel zmizel a plocha je bezvadně připravená pro mistrovská i přátelská utkání všech našich mužstev.

Začátkem července se po krátké pauze začali připravovat i naši fotbalisti „A“ týmu, „B“ týmu a dorostenci a to na horním tréninkovém hřišti. U „prvního“ mužstva došlo ke změně celého vedení, když jako hlavní trenér nastoupil Petr Doležal a funkci vedoucího mužstva převzal Jaroslav Soukup. Místo asistenta zatím obsazeno nebylo, ale to by se v nejbližší době mělo změnit. Naše rezervní mužstvo dále připravuje dvojice trenérů Ivo Smitka a jeho hrající asistent Petr Löffelmann. Dorost pak převzal jako hlavní trenér Václav Dušek st. spolu s asistentem a vedoucím mužstva v jedné osobě Karlem Vlčkem. I přesto, že bylo období dovolených, účast na trénincích nebyla špatná a hráči si postupně vylepšovali svoji fyzickou kondici a nacvičovali různé herní varianty.

Postupně se do letní přípravy zapojila i naše mládež to znamená žáci a minizačci. Těm sice mistrovská utkání začínají až začátkem září, ale oni nechtějí nic ponechat náhodě a 2x do týdne se schází na trénincích a poutivě „makají“. Žáky vede osvědčená dvojice Miroslav Chaloupka a Jaroslav Valach, minizačky pak jejich dlouholetý trenér Václav Běloch, společně se svým asistentem Václavem Duškem mladším. Doufejme, že nastávající ročník bude pro naše mužstva úspěšný a na jeho konci bude důvod k radosti.

vdu

Rozpis mistrovských soutěží - podzim 2005

FK SVĚRADICE	MUŽI "A"			MUŽI "B"			DOROST			ŽÁCI			MINIŽÁCI		
den - datum	kolo	čas	soupeř	kolo	čas	soupeř	kolo	čas	soupeř	kolo	čas	soupeř	kolo	čas	soupeř
sobota 6.8.	12.			12.											
neděle 7.8.		17 00	Bezděkov V		14 00	Žihobce V									
sobota 13.8.	13.	16 00	Janovice D	13.	14 00	Nezamyslice B V									
neděle 14.8.															
sobota 20.8.	1.	17 00	Vrhaveč V	1.	10 30	S Nalž Hory D									
neděle 21.8.					13 00	Malý Bor D									
sobota 27.8.	2.			2.			2.	15 30	Holýšov D						
neděle 28.8.		16 00	Veřechov D												
sobota 3.9.	3.	16 30	Pačejov V	3.			3.	10 00	Sv Hrádek V	3.	13 00	Pačejov V	3.	11 00	Bolešiny V
neděle 4.9.					10 30	Žavlekov D								14 00	Horažďovice D
sobota 10.9.	4.			4.	14 00	Hartmanice V	4.	15 30	Přeštice D	4.	13 45	Nezamyslice D	4.		
neděle 11.9.		16 00	Sušice B D							1.	17 00	Malý Bor V			
středa 14.9.													1.	17 00	Nalž Hory V
čtvrtek 15.9.															
sobota 17.9.	5.	16 30	Vel Hydčice V	5.	10 30	Soběšice D	5.	10 00	Dobřany V	5.	10 00	Nalž Hory V	5.	10 00	Chanovice V
neděle 18.9.					16 30	Chanovice B V	6.	15 30	Horažďovice D	6.	13 30	Pílanice V	6.	14 00	Nalž Hory D
sobota 24.9.	6.			6.											
neděle 25.9.		16 30	Luby V												
středa 28.9.							1.	16 00	Luby D	2.	16 30	Chanovice D			
čtvrtek 29.9.													2.	16 30	Pačejov D
sobota 1.10.					16 00	Milčice D	7.	10 30	Nepomuk V	7.	VOLNO		7.	10 00	Pačejov V
neděle 2.10.	7.			7.											
sobota 8.10.							8.	15 30	Svihov D	8.			8.	14 00	Bolešiny D
neděle 9.10.	8.	15 30	Mochtín B V	8.	10 30	Rabí D					13 00	Malý Bor D			
sobota 15.10.					15 30	Žichovice B V									
neděle 16.10.	9.	15 30	Strážov B D	9.			9.	10 00	Staňkov V	9.	10 00	Chanovice V	9.	13 00	Horažďovice V
sobota 22.10.		15 30	Dešenice V	10.	10 30	Pačejov B D	10.	13 30	Mrákov D	10.	15 30	Pačejov D	10.	14 00	Chanovice D
neděle 23.10.	10.			11.	14 30	Velký Bor V									
sobota 29.10.							11.	12 00	Kdovně V	11.	10 00	Nezamyslice V			
neděle 30.10.	11.							14 00	Postřekov D						
sobota 5.11.							12.								
neděle 6.11.															
sobota 12.11.							13.	10 00	Strážov V						
neděle 13.11.															

Vydává Obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek (vdu), Jindřiška Kalabzová (jka), Jan Koza (jpk), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot),
Ing. Marie Šulcová (maš), Marie Vojtová (mav), Ing. Rudolf Nejedlík (run)

Počet výtisků: 200. Neprodejné